

B JENNIFER LYNN BARNES

Vertaald door Elise Kuip

TOEN IK JONG WAS VERZON MIJN MOEDER VOORTDUREND SPEL-
letjes. Het Stiltespel. Het ‘Wie kan er het langst over zijn koekje
doen?’-spel. Een van mijn grote favorieten was het Marshmallowspel,
waarbij we marshmallows aten en dikke jassen van de kringloop droe-
gen zodat de verwarming niet aan hoefde. Als de stroom uitviel speel-
den we het Zaklampspel. We wandelden nooit – we sprintten. De vloer
was bijna altijd lava. Kussens waren vooral bedoeld om forten van te
bouwen.

Ons langstdurende spel heette ‘Ik heb een geheim’, want volgens mijn
moeder hoorde iedereen altijd minstens één geheim te hebben. Op som-
mige dagen raadde ze het mijne. Op andere niet. Tot mijn vijftiende
speelden we het spel elke week, maar toen belandde ze door een van haar
geheimen in het ziekenhuis.

Het volgende moment was ze er niet meer.

‘Jouw beurt, prinses.’ Een raspende stem trok me weer naar het heden.
‘Ik heb niet de hele dag.’

‘Ik ben geen prinses,’ antwoordde ik en ik bracht een van mijn paarden
in stelling. ‘Nou jij weer, ouwe.’

Harry keek me boos aan. Eerlijk gezegd had ik geen idee hoe oud hij

was of hoe hij als dakloze in het park was beland waar we elke ochtend een potje schaak speelden. Wat ik wel wist, was dat hij een formidabele tegenstander was.

Terwijl hij het schaakbord bestudeerde, mompelde hij: ‘Wat ben je toch een afschuwelijke meid.’

Drie zetten later had ik hem klem. ‘Schaakmat. Je weet wat dat betekent, Harry.’

Hij keek me vuil aan. ‘Dat je ontbijt voor me haalt.’

Dat was de voorwaarde van onze langlopende weddenschap. Als ik won, móést hij de gratis maaltijd aannemen.

Ik was zo sportief me maar een heel klein beetje te verkneukelen. ‘Wat is het toch heerlijk om de koningin te zijn.’

Ik was maar net op tijd op school. Ik had de gewoonte overal mee te wachten tot het laatste moment. Ook met mijn schoolwerk balanceerde ik altijd op het randje: hoe weinig kon ik doen om nog steeds een negen te halen? Ik was niet lui. Ik was praktisch ingesteld. De mogelijkheid een extra dienst te kunnen draaien was een prima reden voor een 9,2 in plaats van een 9,8.

Toen ik bij Spaans druk bezig was met een opstel voor Engels werd ik naar het kantoor van de rector geroepen. Meisjes zoals ik hoorden onzichtbaar te zijn. Wij kregen geen preken van de rector. Wij veroorzaakten net zo veel problemen als we ons konden veroorloven – in mijn geval dus nul.

‘Avery.’ De begroeting van rector Altman was niet bepaald warm te noemen. ‘Ga zitten.’

Dat deed ik.

Hij vouwde zijn handen in elkaar op het bureau dat ons scheidde. ‘Je weet vast waarom je hier bent.’

Tenzij dit over de wekelijkse pokerwedstrijd op de parkeerplaats ging die ik organiseerde om Harry’s ontbijtjes – en soms ook die van

mijzelf – te kunnen betalen, wist ik niet waarom ik de aandacht van het schoolbestuur had getrokken. ‘Sorry,’ zei ik, hopend dat ik braaf genoeg klonk, ‘maar ik heb geen idee.’

Rector Altman liet me even nadenken over mijn reactie en haalde toen een aan elkaar geniet stapeltje papier tevoorschijn. ‘Dit is het natuurkundeproefwerk dat je gisteren hebt gemaakt.’

‘Oké,’ zei ik. Dat was niet het antwoord waarop hij zat te wachten, maar meer had ik daar niet op te zeggen. Ik had voor de verandering eens geleerd. Het leek me sterk dat ik de toets zo slecht had gemaakt dat een interventie op zijn plaats was.

‘Meneer Yates heeft de proefwerken nagekeken, Avery. Jij had als enige een tien.’

‘Super,’ zei ik, omdat ik niet nog een keer ‘oké’ wilde zeggen.

‘Dat is helemaal niet super, jongedame. Meneer Yates maakt bewust proefwerken die de vaardigheden van zijn leerlingen zeer op de proef stellen. In twintig jaar heeft hij nog nooit iemand een tien gegeven. Snap je het probleem?’

Mijn poging om mijn instinctieve reactie te onderdrukken mislukte. ‘Een docent die proefwerken maakt waarvoor de meeste van zijn leerlingen onmogelijk een voldoende kunnen halen?’

Meneer Altman kneep zijn ogen tot spleetjes. ‘Je bent een goede leerling, Avery. Erg goed, gezien je omstandigheden. Maar je bent tot nu toe niet bepaald een uitblinker geweest.’

Daar had hij gelijk in, dus waarom voelde het dan alsof hij me een stomp in mijn maag had verkocht?

‘Ik heb uiteraard begrip voor je situatie,’ ging rector Altman verder, ‘maar ik wil dat je eerlijk tegen me bent.’ Hij keek me recht aan. ‘Wist je dat meneer Yates al zijn toetsen in de cloud bewaart?’ Hij dacht dat ik had gefraudeerd. Hoe strak hij me ook aanstaarde, ik had me nog nooit zo onzichtbaar gevoeld. ‘Ik wil je graag helpen, Avery. Gezien de kaarten die

je door het leven zijn toebedeeld, heb je het tot nu toe geweldig gedaan. Ik zou het vervelend vinden als je mogelijke toekomstplannen zouden ontsporen.'

'Mijn mógelijke toekomstplannen?' herhaalde ik. Als ik een andere achternaam had gehad, als mijn vader tandarts en mijn moeder huisvrouw was geweest, zou hij niet hebben gedaan alsof de toekomst iets was waar ik mógelijk over had nagedacht. 'Ik zit in de vijfde,' zei ik knarsetandend. 'Als ik volgend jaar mijn diploma haal, heb ik genoeg studiepunten om twee semesters op de universiteit te mogen overslaan. Mijn gemiddelde is goed genoeg om kans te maken op een studiebeurs voor UConn, een universiteit die landelijk bekendstaat om haar geweldige opleiding actuariële wetenschappen.'

Rector Altman fronste. 'Actuariële wetenschappen?'

'Statistische risicobeoordeling.' Dichter bij een diploma in zowel poker als wiskunde zou ik niet kunnen komen. En het was een opleiding met een van de hoogste baangaranties ter wereld.

'Hou je van weloverwogen risico's, mevrouw Grambs?'

Zoals fraude plegen? Ik mocht niet nog bozer worden. In plaats daarvan beeldde ik me in dat ik aan het schaken was. Bepaalde ik in gedachten mijn strategie. Meisjes zoals ik mochten niet ontploffen. 'Ik heb niet gefraudeerd,' zei ik rustig. 'Ik heb gewoon geleerd.'

Ik had hier en daar tijd bij elkaar gesprokkeld – in andere lessen, tussen twee diensten in, 's avonds laat als ik eigenlijk hoorde te slapen. Aangespoord door de wetenschap dat meneer Yates bekendstond om zijn onmogelijke toetsen had ik de grenzen van 'het mogelijke' opnieuw willen bepalen. Voor de verandering had ik niet willen ontdekken hoe lang ik iets kon uitstellen, maar juist waartoe ik in staat was.

En dít was het resultaat van mijn inspanningen, omdat meisjes zoals ik geen tieners haalden voor onmogelijke toetsen.

'Laat me het proefwerk gerust opnieuw maken,' zei ik. Ik deed mijn

best om niet boos – of erger nog, gekwetst – te klinken. ‘Dat verandert niets aan mijn cijfer.’

‘En wat zou je zeggen als ik je vertelde dat meneer Yates een nieuwe toets voor je heeft gemaakt? Een proefwerk met allemaal nieuwe vragen, even lastig als de eerste.’

Ik aarzelde geen moment. ‘Dan zou ik zeggen dat ik die wil maken.’

‘Dat kan morgen tijdens het derde uur, maar ik moet je waarschuwen dat dit beduidend makkelijker zou zijn als je...’

‘Nú.’

Meneer Altman keek me aan. ‘Pardon?’

Ik was klaar met dat brave toontje. Met onzichtbaar zijn. ‘Ik wil die nieuwe toets nú maken, hier in uw kantoor.’

2

‘ZWARE DAG?’ VROEG LIBBY. MIJN ZUS WAS ZEVEN JAAR OUDER DAN ik en veel meelevender dan goed voor haar – en mij – was.

‘Neuh,’ antwoordde ik. Als ik haar zou vertellen over mijn uitstapje naar het kantoor van meneer Altman zou ze zich alleen maar zorgen maken en tot meneer Yates mijn tweede proefwerk had nagekeken, viel hier niets aan te doen. Ik veranderde van onderwerp. ‘De klanten waren gul vanavond.’

‘Hoe gul?’ Libby’s kledingstijl hield het midden tussen punk en gothic, maar qua persoonlijkheid was ze een eeuwige optimist die geloofde dat ik in de piepkleine *diner* waar ik werkte stevast maar één klant verwijderd was een fooi van honderd dollar, ook al kostten de meeste hoofdgerechten er 6,99.

Ik duwde een stel verkreukelde dollarbiljetten in haar hand. ‘Goed genoeg om mee te betalen aan de huur.’

Libby probeerde me het geld terug te geven, maar ik stond al buiten handbereik. ‘Ik gooi het gewoon naar je toe, hoor,’ waarschuwde ze streng.

Ik haalde mijn schouders op. ‘Dan buk ik.’

‘Je bent onmogelijk.’ Libby stopte het geld met tegenzin weg, toverde

een bakplaat vol muffins tevoorschijn en keek me aan. ‘Nu moet je een muffin nemen om het goed te maken.’

‘Ja, mevrouw.’ Toen ik de muffin van haar wilde aanpakken, keek ik langs haar heen naar het aanrecht en zag ik dat ze niet alleen muffins had gebakken. Er stonden ook cupcakes. Ik kreeg een zwaar gevoel in mijn maag. ‘O, Lib, nee toch.’

‘Het is niet wat je denkt,’ beloofde Libby. Libby bakte sorry-cupcakes. Schuldgevoel-cupcakes. Wees-alsjeblieft-niet-boos-op-me-cupcakes.

‘Niet wat ik denk?’ herhaalde ik zachtjes. ‘Dus hij komt niet terug?’

‘Dit keer wordt het anders,’ beloofde Libby. ‘En het zijn cupcakes met chocoladesmaak!’

Mijn lievelings.

‘Het gaat nooit anders zijn,’ zei ik, maar als ik haar dat aan haar verstand had kunnen peuteren, had ze het allang geloofd.

Precies op het juiste moment wandelde Libby’s knipperlichtvriendje – die maar wat graag tegen muren sloeg en er trots op was dat hij zijn woede niet op Libby koelde – de keuken in. Hij griste een cupcake van het aanrecht en liet zijn blik over me heen glijden. ‘Hé, lekker ding.’

‘Drake,’ zei Libby.

‘Grapje.’ Drake glimlachte. ‘Je weet toch dat ik een grapje maak, Libby-lief. Jij en je zusje zijn gewoon veel te serieus.’

Hij was pas een minuut binnen en deed nu al alsof wij het probleem waren. ‘Dit is niet gezond,’ zei ik tegen Libby. Hij had niet gewild dat ik bij haar kwam wonen – en daar strafte hij haar nog steeds voor.

‘Dit is niet jouw huis,’ kaatste Drake terug.

‘Avery is mijn zusje,’ zei Libby koppig.

‘Halfzusje,’ verbeterde Drake. Hij glimlachte opnieuw. ‘Geintje.’

Dat was geen geintje, maar ook geen leugen. Libby en ik hadden dezelfde afwezige vader, maar een andere moeder. Vroeger zagen we elkaar maar een of twee keer per jaar. Twee jaar geleden had niemand

verwacht dat ze mijn voogd wilde worden. Ze was jong. Ze hield zelf maar nauwelijks het hoofd boven water. Maar ze was Libby. En Libby hield van mensen.

‘Als Drake blijft,’ zei ik, ‘ben ik weg.’

Libby pakte een cupcake en vouwde haar handen er omheen. ‘Ik doe mijn best, Avery.’

Ze wilde het altijd iedereen naar de zin maken. Drake zette haar graag voor het blok. Hij gebruikte mij om haar pijn te doen.

Maar ik ging hier niet blijven wachten totdat hij zijn woede niet langer op de muren zou botvieren.

‘Als je me zoekt,’ zei ik tegen Libby, ‘woon ik in mijn auto.’

3

MIJN STOKOUDE PONTIAC WAS RIJP VOOR DE SCHROOTHOOP, MAAR DE verwarming deed het in elk geval nog. Meestal, dan. Ik parkeerde achter de diner, waar niemand me zou zien. Libby had me een berichtje gestuurd, maar omdat ik mezelf er niet toe kon zetten te antwoorden, staarde ik gewoon doelloos naar mijn telefoon. Er zat een barst in het scherm. Mijn telefoonabonnement had nauwelijks data, maar ik kon wel onbeperkt sms'en.

Afgezien van Libby was er maar één persoon in mijn leven die de moeite waard was om een berichtje te sturen. Mijn sms'je naar Max was kort maar krachtig: JE-WBET-WEL IS TERUG.

Ik kreeg niet direct antwoord. Max' ouders deden nogal moeilijk over 'telefoontijd' en namen haar telefoon geregeld in beslag. Ze stonden er ook om bekend haar berichtjes te lezen; daarom had ik Drakes naam niet genoemd en zou ik met geen woord over mijn huidige slaapplek reppen. Noch de familie Liu, noch mijn sociaal werker hoefde te weten dat ik niet was waar ik hoorde te zijn.

Ik legde mijn telefoon weg en wierp een blik op mijn rugzak, die op de passagiersstoel lag, maar besloot toen dat de rest van mijn huiswerk wel tot morgenochtend kon wachten. Ik zette mijn stoel naar achteren en

deed mijn ogen dicht, maar toen ik niet kon slapen, haalde ik het enige waardevolle dat mijn moeder me had nagelaten uit het dashboardkastje: een stapel ansichtkaarten. Tientallen. Tientallen plekken waar we samen naartoe hadden gewild.

Hawaii. Nieuw-Zeeland. Machu Picchu. Een voor een bekeek ik de foto's en ik beeldde me in dat ik ergens anders was dan hier. Tokio. Bali. Griekenland. Ik wist niet hoe lang ik al in gedachten verzonken was toen mijn telefoon piepte. Toen ik hem pakte werd ik begroet door Max' antwoord op mijn berichtje over Drake.

DE broodzak. Toen, een tel later: IS alles oké?

Max was in de zomer na de tweede verhuisd. Onze communicatie verliep grotendeels schriftelijk en ze weigerde scheldwoorden te typen voor het geval haar ouders haar berichtjes onder ogen zouden krijgen.

Dat maakte haar creatief.

JA hoor, schreef ik terug, wat haar gegronde woede namens mij ontketende.

DIE AMBACHTELIJKE MEIKNOL KAN DE RIDLERING KRIJGEN EN MIJN KLEED STIKKEN!!!

Een tel later ging mijn telefoon. 'Gaat het echt wel?' vroeg Max toen ik opnam.

Ik keek naar de ansichtkaarten op mijn schoot en kreeg een brok in mijn keel. Ik zou de middelbare school afmaken. Ik zou me aanmelden voor elke beurs waarvoor ik in aanmerking kwam. Ik zou een diploma halen dat me een lucratieve baan zou bezorgen die ik overal ter wereld zou kunnen uitvoeren.

Ik zou gaan reizen.

Ik slaakte een lange, trillerige zucht en gaf toen antwoord op Max' vraag. 'Je kent me, Maxine. Ik kom altijd weer op mijn pootjes terecht.'

4

DE VOLGENDE DAG EISTE DE NACHT IN MIJN AUTO ZIJN TOL. MIJN HELE lichaam deed pijn en ik moest douchen na gym, want de papieren handdoekjes in de wc van de diner hadden zo hun grenzen. Ik had geen tijd om mijn haar te föhnen, dus ik kwam kletsnat aan bij mijn volgende les. Ik had er wel eens beter uitgezien, maar ik zat al mijn hele leven bij dezelfde kinderen in de klas. Voor hen was ik onderdeel van het lokaal.

Niemand keek naar me.

‘*Romeo en Julia* zit vol met gezegdes – beknopte snippers wijsheid die iets zeggen over de manier waarop de wereld en de menselijke aard in elkaar zitten.’ Mijn docente Engels was jong en serieus en had hoogstwaarschijnlijk te veel koffie op. ‘Laten we het iets simpeler houden dan Shakespeare. Wie kan me een voorbeeld geven van een hedendaags gezegde?’

Van een kale kip valt niet te plukken, dacht ik terwijl mijn hoofd bonkte en ik de waterdruppels over mijn rug voelde lopen. *Nood breekt wet*. *Wie voor een dubbeltje geboren is, wordt nooit een kwartje*.

De deur van het lokaal ging open. Een administratief medewerker wachtte tot de docente naar haar keek en zei toen zo luid dat de hele klas haar kon horen: ‘De rector wil Avery Grambs spreken.’

Blijkbaar had iemand mijn toets nagekeken.

Uiteraard verwachtte ik geen verontschuldiging, maar ik had ook niet verwacht dat meneer Altman me bij het bureau van zijn secretaresse zou staan opwachten, stralend alsof hij net bezoek had gehad van de paus. ‘Avery!’

Ergens achter in mijn hoofd ging een alarmbel af. Niemand was ooit zo blij me te zien.

‘Deze kant op.’ Toen hij de deur van zijn kantoor opendeed zag ik een bekende neonblauwe paardenstaart.

‘Libby?’ vroeg ik. Ze droeg een wit uniform met een doodshoofdjespatroon en had geen make-up op, dus vermoedelijk was ze hier rechtstreeks uit haar werk naartoe gekomen. Halverwege haar dienst. Verzorgenden in verpleeghuizen konden niet zomaar halverwege hun dienst vertrekken.

Tenzij er iets mis was.

‘Is pap...’ De rest van de zin bleef steken in mijn keel.

‘Je vader is tiptop in orde.’ Het antwoord kwam niet van Libby of rector Altman. De stoel achter het bureau van de rector was bezet – door een jongen die niet veel ouder was dan ik. *Wat is hier aan de hand?*

De jongen droeg een pak. Hij zag eruit als iemand die personeel hoorde te hebben.

‘Sinds gisteren,’ ging hij verder, zijn lage, diepe stem afgemeten en precies, ‘ligt de verder kerngezonde Ricky Grambs buiten westen in een motelkamer in Michigan, een uur rijden van Detroit.’

Ik probeerde niet naar hem te staren, maar dat lukte niet. *Licht haar. Lichte ogen. Gelaatstrekken zo scherp dat je er steen mee kon snijden.*

‘Hoe kun je dat in hemelsnaam weten?’ vroeg ik. Zelfs ik had geen idee waar die niksnut van een vader van mij uithing. Dus hoe wist hij dat?

De jongen in het pak gaf geen antwoord op mijn vraag. In plaats

daarvan trok hij een wenkbrauw op. ‘Rector Altman?’ zei hij. ‘Kunt u ons even alleen laten?’

De rector opende zijn mond, waarschijnlijk om bezwaar te maken tegen het feit dat hij zijn eigen kantoor uit werd gestuurd, maar de wenkbrauw van de jongen ging nog verder omhoog.

‘Volgens mij hadden wij een afspraak.’

Altman schraapte zijn keel. ‘Natuurlijk.’ Zonder verder protest draaide de rector zich om en verliet het kantoor. Toen de deur weer dicht zat staarde ik opnieuw openlijk naar de jongen die hem de kamer uit had gewerkt.

‘Je vroeg hoe ik weet waar je vader is.’ Zijn ogen hadden dezelfde kleur als zijn pak – grijs, bijna zilver. ‘Het zou op dit moment een stuk makkelijker zijn als je gewoon accepteert dat ik alles weet.’

Als hij iets anders had gezegd, zou zijn stem prettig zijn geweest om naar te luisteren. ‘Een jongen die denkt dat hij alles weet,’ mompelde ik. ‘Goh, dat is nieuw.’

‘Een meisje met een messcherpe tong,’ antwoordde hij, zijn zilveren ogen gefocust op de mijne. Zijn mondhoeken schoten omhoog.

‘Wie ben jij?’ vroeg ik. ‘En wat wil je?’ *Van mij*, voegde iets in mijn binnenste daaraan toe. *Wat wil je van mij?*

‘Het enige wat ik wil,’ antwoordde hij, ‘is een boodschap overbrengen.’ Mijn hart begon sneller te kloppen, al wist ik niet zo goed waarom. ‘Een boodschap die via traditionele wegen nogal lastig te versturen bleek.’

‘Dat kan wel eens mijn schuld zijn,’ gaf Libby, die naast me zat, schaapectig toe.

‘Wat kan wel eens jouw schuld zijn?’ Ik keek haar aan, blij met het excuus mijn blik af te kunnen wenden van Grijsje Ogen, hoewel ik het lastig vond om mijn ogen niet direct weer naar hem te laten schieten.

‘Het eerste wat je moet weten,’ zei Libby op serieuze toon, voor zover

iemand in een doodshoofdjesuniform serieus te nemen was, ‘is dat ik geen flauw idee had dat de brieven echt waren.’

‘Welke brieven?’ vroeg ik. Ik was de enige in deze ruimte die niet wist waar dit over ging en ik kon het gevoel maar niet van me afschudden dat die onwetendheid een nadeel was, alsof ik ergens op een rails stond maar niet wist uit welke richting de trein zou komen.

‘De brieven,’ antwoordde de jongen in het pak, wiens stem zich als een soort deken om me heen wikkelde, ‘die de advocaten van mijn grootvader al bijna drie weken naar je huis sturen.’

‘Ik dacht dat ze je probeerden op te lichten,’ zei Libby.

‘Ik kan je garanderen,’ antwoordde de jongen met fluwelen stem, ‘dat er geen sprake is van oplichting.’

Ik wist wel beter dan te vertrouwen op de garanties van knappe jongens.

‘Laten we dit nog een keer proberen.’ Hij vouwde zijn handen in elkaar op het bureau en draaide met zijn rechterduim rondjes om de manchetknoop van zijn linkermouw. ‘Mijn naam is Grayson Hawthorne. Ik ben hier namens McNamara, Ortega en Jones, een advocatenkantoor uit Dallas dat het vermogen van mijn grootvader beheert.’ Graysons lichte ogen gleden naar de mijne. ‘Mijn grootvader is eerder deze maand overleden.’ Een gewichtige stilte. ‘Hij heette Tobias Hawthorne.’ Grayson bestudeerde mijn reactie – of beter gezegd, het gebrek daaraan. ‘Zegt die naam je iets?’

Opnieuw voelde het alsof ik op een treinrails stond. ‘Nee,’ antwoordde ik. ‘Hooft die me iets te zeggen?’

‘Mijn grootvader was een zeer vermogend man, mejuffrouw Grambs. En blijkbaar heeft hij jou, naast onze familie en mensen die jarenlang voor hem hebben gewerkt, opgenomen in zijn testament.’

Ik verstond hem prima, maar de woorden drongen niet tot me door. ‘Zijn wát?’

‘Zijn testament,’ herhaalde Grayson met een glimlachje. ‘Ik weet niet wat hij je precies heeft nagelaten, maar je wordt geacht aanwezig te zijn bij de voorlezing van het testament. Dat zijn we al weken aan het uitstellen.’

Ik was een slimme meid, maar Grayson Hawthorne had net zo goed Zweeds kunnen praten.

‘Waarom zou je grootvader mij iets nalaten?’ vroeg ik.

Grayson stond op. ‘Dat is de grote vraag.’ Toen hij achter het bureau vandaan kwam wist ik opeens precies waar de trein vandaan kwam.

Uit zijn richting.

‘Ik ben zo vrij geweest je reis alvast te boeken.’

Dit was geen uitnodiging. Dit was een bevel. ‘En waarom zou ik...’ begon ik, maar ik werd onderbroken door Libby. ‘Super!’ zei ze terwijl ze me vanuit haar ooghoeken trakteerde op een boze blik.

Grayson keek zelfingenomen. ‘Ik laat jullie even alleen.’ Hij keek me nog een moment ongemakkelijk lang aan en verliet toen zwijgend het kantoor.

Na zijn vertrek waren Libby en ik allebei vijf seconden stil. ‘Dit moet je niet verkeerd opvatten,’ fluisterde ze uiteindelijk, ‘maar misschien is hij wel God.’

Ik snoof. ‘Dat denkt hij zelf ook, volgens mij.’ Nu hij weg was, viel het effect dat hij op me had makkelijker te negeren. Wie was er zo volkomen zelfverzekerd? Elk aspect van zijn houding en woordkeus, al zijn interacties waren daarvan doordrongen. Macht hoorde voor deze jongen net zozeer bij het leven als zwaartekracht. De wereld boog voor de wil van Grayson Hawthorne. Wat hij niet met geld kon kopen, bemachtigde hij vast en zeker met die ogen.

‘Begin bij het begin,’ zei ik tegen Libby. ‘En niets weglaten.’

Ze frunnikte aan de inktzwarte puntjes van haar blauwe paardenstaart. ‘Een paar weken geleden kregen we opeens allemaal brieven – geadresseerd aan jou, op mijn adres. Er stond in dat je geld had geërfd

en dat we een nummer moesten bellen. Ik dacht dat het oplichting was. Zoals van die e-mails die zogenaamd van een buitenlandse prins zijn.'

'Waarom zou deze Tobias Hawthorne, een man die ik nog nooit heb ontmoet, van wie ik zelfs nog nooit heb gehóórd, me in zijn testament zetten?' vroeg ik.

'Dat weet ik niet,' antwoordde Libby. 'Maar dát,' ze gebaarde in de richting waarin Grayson was verdwenen, 'is geen oplichter. Hoorde je hoe hij tegen rector Altman sprak? Wat denk je dat ze hebben afgesproken? Heeft hij hem omgekocht... of bedreigd?'

Beide. Ik negeerde mijn reactie, haalde mijn telefoon tevoorschijn en maakte verbinding met het wifinetwerk van school. Een zoekopdracht naar Tobias Hawthorne later lazen we samen de kop van een nieuwsartikel: *Beroemde filantroop (78) overleden.*

'Weet je wat "filantroop" betekent?' vroeg Libby ernstig. 'Dat betekent rijk.'

'Dat betekent een persoon die goede doelen steunt,' verbeterde ik haar.

'Rijk, dus.' Libby keek me even aan. 'Wat als jij een goed doel bent? Ze zouden de kleinzoon van deze vent nooit hebben gestuurd als hij je maar een paar honderd dollar had nagelaten. Dit moet om duizenden dollars gaan. Met dat geld zou je kunnen reizen, Avery, of je studie betalen, of een betere auto kopen.'

Mijn hart begon opnieuw sneller te kloppen. 'Waarom zou een volslagen vreemde mij iets nalaten?' antwoordde ik. Ik weigerde ook maar een seconde te dagdromen, want als ik daar mee begon, wist ik niet of ik nog zou kunnen ophouden.

'Misschien kende hij je moeder?' opperde Libby. 'Ik weet het niet, maar wat ik wel weet, is dat je naar de voorlezing van dat testament moet.'

'Ik kan niet zomaar weg,' zei ik tegen haar. 'En jij ook niet.' We moesten allebei werken. Ik moest naar school. Maar... als we gingen zou dat Libby in elk geval tijdelijk bij Drake vandaan houden.

En als dit echt is... Het werd al moeilijker om níét aan de mogelijkheden te denken.

‘Ik heb vervanging geregeld voor de komende twee dagen,’ zei Libby. ‘Ik heb wat rondgebeld en hetzelfde voor jou gedaan.’ Ze pakte mijn hand. ‘Kom op, Ave. Zou het niet leuk zijn om samen op reis te gaan?’

Ze kneep in mijn hand. Ik wachtte heel even en kneep toen terug. ‘Waar wordt dat testament precies voorgelezen?’

‘Texas!’ Libby grijnsde. ‘En ze hebben niet zomaar tickets geboekt. We vliegen eerste klas.’